

РЕШЕНИЕ

№ 3424

гр. София, 20.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10149** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), във вр. с чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

С Решение №20170837 от 11.08.2021 г. по НАХД № 9532/2020г. на СРС, НО, 99-ти състав е изменено Наказателно постановление (НП) № № 23-002918 от 01.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. (Д“ИТ“ С.), с което на основание чл. 416, ал.5 във връзка с чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ), на [фирма] с ЕИК[ЕИК], за нарушение на разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от КТ е наложена „имуществена санкция“ в размер на 2000 лева, намалена на 1500 лв.

Срещу така постановеното решение е подадена касационна жалба от [фирма]. Обосновават се доводи за неправилност на решението, като постановено в противоречие със закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 2 от НПК. Излага съображения за допуснато съществено процесуално нарушение от страна на въззивна инстанция, изразяващо се в неправилна оценка на събраните по делото доказателства. Сочи, че СРС не е взел предвид възраженията на санкционираното дружество и показанията на свидетелите М. и Х.. Излага и доводи, че административно - наказателната отговорност на дружеството е неправилно ангажирана, тъй като е налице неправилно

направена правна квалификация в АУАН и НП, като е посочена нормата на чл. 61, ал. 1 от КТ, в която не са посочени последиците на това неизпълнение и санкциите при същото, както е предвидено в чл. 414, ал. 3 КТ, поради което било нарушено правото на защита на жалбоподателя. В АУАН и НП било налице несъответствие между обекта на проверка и обекта, където Д. Б. Д., според самия него, е полагал труд. В АУАН било записано, че процесната проверка е извършена на 12.05.2020 г. в [жилищен адрес] а по-надолу в обстоятелствената част се говори за работа в къща [жилищен адрес]. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на Софийския районен съд и постанови ново по съществото на правния спор, с което да отмени наказателното постановление. Претендира разноски за две съдебни инстанции.

Подадена е и частна жалба с вх. №21007413/04.04.2022 г. по регистъра на СРС от [фирма] срещу Определение №20020623 от 11.03.2022 г., постановено в з.с.з., с което е оставена без уважение молбата на дружеството за изменение на Решение №20170837 от 11.08.2021 г. по НАХД № 9532/2020г. на СРС, НО, 99- ти състав, като размерът на присъденото „юрисконсултско възнаграждение да бъде намален, пропорционално на изменения размер на административната санкция. В нея се твърди, че след като обжалваното НП е изменено в частта на наложената санкция, следва присъденото възнаграждение да бъде намалено пропорционално на изменения размер на административната санкция.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“, не се явява, не се представлява и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена се представлява от прокурор Д., който изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба.

Административен съд София - град, ХХ касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната и частната жалби са ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМИ-подадени са срещу актове, които могат да бъдат оспорени пред АССГ, от лица легитимирани да го направят / по арг. от чл.210, ал.1 АПК за касатора и чл.144 АПК, във вр. с чл. 248, ал.1 от ГПК за частния жалбоподател/. Спазени са и преклузивните срокове за това.

Разгледана по същество, касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В рамките на касационното производство съдът, след като обсъди всички посочени в жалбата пороци на решението, и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК, предвид която следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон, приема следното от фактическа и правна страна:

Решението е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

От приетата по делото фактическа обстановка, се установява, че на 12.05.2020 г. служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, сред които и свидетелката М. М. - В., извършили проверка в обект, находящ се в [населено място], С. парк, [жилищен адрес] ап. 02, във връзка със спазване на трудовото законодателство. При проверката било установено лицето Д. Б. Д., ЕГН [ЕГН], който

престарал труд на обекта, работейки като „бояджия-шпакловка“ и извършвал довършителни работи по поправка на боята и шпакловката в обекта. Инспекторите се представили на лицето Д. Б. Д. и му предоставили декларация по чл.402 от КТ, която той попълнил саморъчно. В справката посочил, че работел като „бояджия-шпакловка“ при [фирма], посочил работното си време, почивните дни, трудовото възнаграждение, както и преди колко време е започнал работа. Същият е отбелязал, че нямам сключен трудов или граждански договор.

На 18.05.2020 г. в Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ били представени документи за проверка, сред които нямало сключен трудов или граждански договор с лицето Д.. Вследствие на проверката се установило, че [фирма], като работодател по смисъла на §1, т.1 от ДР на КТ, не е уредил като трудово правоотношение, отношенията при предоставяне на работна сила, като на дата 12.05.2020 г. е допуснал до работа работника Д. Б. Д., без да е сключил трудов договор в писмена форма с това лице, в нарушение на чл.61, ал.1 от КТ.

Срещу [фирма] бил съставен АУАН № 23-002918 от 18.05.2020 г. за нарушение на чл.61, ал.1 от КТ. Актът бил подписан от актосъставителя и двама свидетели, като препис от него бил връчен на нарушителя за запознаване, а той го подписал с възражение, че не е съгласен с описаното в акта.

АНО приел изложените в акта фактически констатации за категорично доказани и въз основа на него издал обжалваното понастоящем наказателно постановление № 23-002918 от 01.07.2020 г., с което за нарушение на чл.61, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 от КТ.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че от обективна страна [фирма] е осъществил състава на административното нарушение по чл. 61, ал. 1 от КТ, във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството. За да намали размера на наложената санкция СРС е приел, че наказващият орган е допуснал прекомерност и необоснованост на административната санкция, която следва да бъде намалена до минималния размер 1500 лева, който най-пълно съответства на характера и интензитета на нарушението, и съдържа потенциал да въздейства предупредително и превъзпитателно по отношение на субекта-нарушител, съобразно предвиденото в чл.12 от ЗАНН.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Първоинстанционният съд е изследвал съдържанието на акта и наказателното постановление, както и издаването им, с оглед изискванията на разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Законосъобразни и правилни са изводите на съда, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са довели до накърняване на правото на защита на наказаното лице.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от КТ трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа. В конкретния случай, от събраните в хода на производството пред районния съд доказателства е видно, че касаторът, в качеството си на работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ към дата,

когато е извършена проверка от контролните органи, не е уредил отношенията си с лицето Д. Д., като трудовоправни, чрез сключването на трудов договор преди постъпването му на работа, каквото е императивно установеното изискване съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ и чл. 61, ал. 1 от КТ.

Самото нарушение също е доказано, както от показанията на актосъставителя, така и от свидетелските показания и декларацията на самия работник, който не отрича да е работил на обекта, но без да е сключил трудов договор. Що се отнася до възражението, че работникът няма връзка с работодателя, същият е бил заварен да работи на обекта от проверяващите, а обектът е бил възложен на [фирма], следователно връзката на работника с дружеството изпълнител на обекта е очевидна. Същият посочва, че е получавал възнаграждение за работата си на обекта.

Релевантен при преценката за правомерността на поведението на работодателя е моментът на проверката на контролния орган. В подробните си, последователни и логични показания св. М.-В. е категорична, че при проверка на обекта е заварила, т. е. непосредствено е възприела Д. Д. да полага труд, извършвал довършителни действия по шпакловка и боя на строителния обект. Той собственооръчно написал в предоставената му декларация, че работи за дружество на длъжност „бояджия-шпакловка“ с определено работно време от 08,00 ч. до 17,00 ч. Показанията на св. М.-В. кореспондират с писмените доказателства по административно-наказателната преписка – Д. собственооръчно е изписал дружеството, за което престира труд, работното време и месечно възнаграждение – касае се за признаци на трудово правоотношение, подлежащо на уреждане в писмен трудов договор, сключен между работник и работодател.

Настоящата съдебна инстанция счита, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не споделя извода на касатора, че решението на СРС се основава само на показанията на актосъставителя, тъй като всички приложени по делото доказателства безспорно установяват, че е реализиран състава на чл. 61 ал. 1 от КТ. Относно показанията на свидетелите Х. и М. последните се разминават с всички доказателства по делото.

Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче, съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона /чл. 14, ал.1 от НПК/. Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретните защитни тези отхвърля. Такива съображения са изложени в обжалваното решение. Наличната доказателствена съвкупност, противно на оплакването на М., по безсъмнен начин установява извършеното от дружеството административно нарушение. Липсват оправдаващи го доказателства по.107, ал.3 НПК, вр. чл.84 ЗАНН, които да не са събрани по чл.107, ал.2 НПК вр. чл.84 ЗАНН или да не са били съобразени съгласно чл.107, ал.5 НПК вр. чл.84 ЗАНН. Настоящата съдебна инстанция счита, че правилно, въз основа на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства,

въззивната инстанция е приела за безспорно установено вмененото нарушение.

Нарушението е описано в АУАН и наказателното постановление пълно, ясно и точно, като констатациите на административнонаказващия орган се потвърждават от доказателствата по делото. АУАН е съставен в съответствие с изискванията на чл.42 ЗАНН, а наказателното постановление е съобразено с тези на чл.57, ал.1 ЗАНН.

Неоснователни са и доводите за липса на яснота относно място на извършване на нарушението. Следва да се има предвид, че посоченото [населено място], "С. П." е уточняващо обстоятелство и не може да се счита, че мястото на нарушението не е установено, или е неправилно установено.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора. По отношение на вида и размера на наложената санкция, правилно районният съд е счел, че с оглед събраните по делото доказателства и предвид разпоредбите на чл. 27 от ЗАНН размерът на имуществената санкция следва да бъде намелен на минималния предвиден в санкционната норма от 1500 лв.

Деянието не съставлява маловажен случай на административно нарушение, с оглед значимостта на охраняваните обществени отношения с нарушената разпоредба.

Предвид изложеното решението като правилно следва да бъде оставено в сила.
НЕОСНОВАТЕЛНА е и подадената частна жалба.

С Определение №20020623 от 11.03.2022 г. по н.а.х.д. № 9532 / 2020г. по описа на СРС, НО, е отхвърлена молбата на [фирма] за изменение на Решение №20170837 от 11.08.2021 г. по НАХД № 9532/2020г. на СРС, НО, 99 - ти състав, в частта за разноските. За да стори това, СРС е приел, че не са налице предпоставките, предвидени в разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК, поради което страната няма право на разноски.

Съгласно бЗд, ал.3 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. В ал. 3 е предвидено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. В случаите по ал. 3 и 4 размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. В чл. 143 АПК е предвидено, че когато съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли жалбата, подателят на жалбата заплаща всички разноски, включително минимално възнаграждението за един адвокат, ако другата страна е ползвала такъв. Не е предвидена възможност аналогична на тази в ГПК, ДОПК или ЗОДОВ за присъждане на разноски съразмерно с отменената част от акта. В случая, НП не е отменено, поради което правилно СРС е отхвърлил молбата на дружеството и обжалваното определение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и липсата на заявена от ответника по касация претенция, разноски в настоящето производство не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, ХХ-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20170837 от 11.08.2021 г. по н.а.х.д. № 9532 / 2020 г. на СРС, НО, 99- ти състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение №20020623 от 11.03.2022 г. по н.а.х.д. № 9532 / 2020 г. на СРС, НО, 99- ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.